

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2191/2019
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Веран Зечар, адвокат из ..., против тужених мал. ББ и ВВ, која је законски заступник туженог мал. ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Гордана Весковић, адвокат из ..., ради утврђења очинства, вршења родитељског права, одржавања личних односа и издржавања, и по противтужби тужених ради издржавања, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда Београду Гж2 747/18 од 19.10.2018. године, на седници одржаној 02.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 747/18 од 19.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 747/18 од 19.10.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П2 153/17 од 18.06.2018. године у ставу првом и другом изреке, па је обавезан тужилац да на име свог доприноса за издржавање малолетног сина ББ, поред износа од 25.000,00 динара досуђеног пресудом Вишег суда у Београду П2 92/14 од 25.04.2017. године, плаћа износ од још 5.000,00 динара, све у укупном месечном износу од 30.000,00 динара, која обавеза тужиоца почиње да тече од 30.06.2017. године, као дана правноснажности пресуде Вишег суда у Београду П2 92/14 од 25.04.2017. године, којим је утврђено очинство овде тужиоца, сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, на рачун законске заступнице мал. ББ, ВВ, који се води код „...“, па убудуће, док за то буду испуњени законски услови или док ова одлука не буде измењена другом одлуком суда, с тим што је дужан да доспеле а неисплаћене износе исплати одједном, док је у преосталом делу противтужбени захтев тужених-противтужилаца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П2 153/17 од 18.06.2018. године тако што је обавезана тужена ВВ да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 254.075,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 9.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је нашао да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена ВВ је мајка мал. ББ, рођеног године у ..., док је тужилац његов отац, а што је утврђено пресудом од 25.04.2017. године, која је постала правноснажна 30.06.2017. године. Мал. ББ је поверен на негу, чување и васпитање мајци ВВ, која ће самостално вршити родитељско право и уређени су лични односи тужиоца са његовим малолетним дететом, а све у складу са налазом и стручним мишљењем Градског центра за социјални рад, Одељење Савски Венац. Мал. ББ је дете школског узраста, има ..., због чега мора редовно да мења оквири за наочаре, има и ... и неопходан му је инхалатор, јер због ове болести често кашље, а због хипертензије је неопходно да има и апарат за мерење притиска. Има ваннаставне активности, члан је Школе фудбала „...“ и Школе ... „...“. Тужилац је запослен у Заводу за ... „... – ...“ од 21.09.2016. године на неодређено време, са месечном зарадом у бруто износу од 54.000,00 динара. У свом власништву има шест пословних објеката, два стана и две гараже са два гаражна места од којих остварује приходе издавањем. Мајка детета је запослена, има месечну зараду у износу од 52.861,00 динара, нето, и власник је два стана у ..., укупне површине 51,82 м². Чланове тужиочевог домаћинства чине још и његова мајка, супруга и њихов син са породицом и живе сви у заједничком домаћинству. Тужилац је на име доприноса за издржавање мал. ББ, уплатио појединачне износе по датумима све ближе наведено у нижестепеним одлукама.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац у обавези да доприноси издржавању мал. ББ месечним износом од 25.000,00 динара, почев од дана доношења првостепене пресуде 18.06.2018. године па убудуће, док је одбио тужбени захтев за више тражени износ на име издржавања мал. детета, као и захтев да доспеле и неплаћене износе издржавања тужилац плаћа почев од дана подношења противтужбе до исплате, с тим да се те обавезе може ослободити уколико неку од непокретности преда у својину мал. детету као и захтев да се обавезе да плаћа 200 евра у динарској противвредности два пута годишње.

Другостепени суд је нашао да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право у погледу одлуке о висини издржавања, као и у погледу момента од када тече обавеза тужиоца, закључујући да тужилац има могућност да на име свог доприноса за издржавање мал. ББ издваја износ од још 5.000,00 динара поред досуђеног износа првостепеном одлуком, односно укупно износ од 30.000,00 динара па убудуће, која обавеза тужиоца почиње да тече почев од дана 30.06.2017. године као дана правноснажности пресуде којом је утврђено очинство тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је, супротно ревизијским наводима, правилном применом материјалног права донео одлуку о висини обавезе тужиоца да доприноси издржавању малолетног детета у износу досуђеном овом одлуком, као и датуму од када почиње да тече ова обавеза тужиоца.

Наиме, према одредби члана 67. Породичног закона, право је али и дужност родитеља да се старају о деци, док према члану 75. и 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања (члан 160. став 2.) док могућност родитеља, као дужника издржавања, зависи од њихових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, њихових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. Породичног закона).

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд у контексту наведених законских одредаба, правилно оценио утврђене чињенице – околности које су од утицаја на одлуку о висини доприноса тужиоца у издржавању заједничког малолетног детета странака. Наводи ревизије тужене којима се указује да је одређени новчани износ прениско одмерен, односно да не одговара укупним потребама, као ни осталим околностима које се пре свега тичу могућности тужиоца, као дужника издржавања, су неосновани. Из напред наведених законских одредаба, произилази да се потребе детета утврђују, између осталог у складу са могућностима родитеља, јер деца прате стандард својих родитеља. Другостепени суд је правилно сагледавајући могућности тужиоца који поред зараде остварује и приходе од издавања у закуп непокретности, те ценећи и могућности мајке мал. детета која има обавезу да доприноси издржавању мал. детета, имајући у виду и њен допринос у виду свакодневне бриге о мал. детету и потребе мал. детета старог ... година са здравственим проблемима, и имајући у виду висину минималне суме издржавања која је у моменту доношења првостепене одлуке износила 25.964,00 динара, правилно нашао да је утврђена висина издржавања у износу од 30.000,00 динара довољна да намири потребе мал. детета. И по оцени Врховног касационог суда, обавеза тужиоца да доприноси издржавању мал. детета, која представља законску облигацију засновану на чл.73. и 154. ПЗ, настала је моментом утврђивања очинства тужиоца, односно правноснажношћу пресуде којом је утврђено његово очинство и то 30.06.2017. године, од ког датума почиње да тече та обавеза тужиоца. Из свега напред изведеног, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Супротно ревизијским наводима, правилна је и одлука о трошковима поступка коју је другостепени суд донео правилном применом материјалног права, ценећи све околности конкретног случаја које је правилно образложио, а које разлоге, као основане, у потпуности прихвата и Врховни касациони суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић